

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κ' εικοσὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρουμέν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαπέντε μηνὸς Ἰουνίου
συζητήσεις παντὸς καφενεῖου.

Χίλια κ' ἑνηκόσια δεκατρία,
δράσις και θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια κ' ἔξηνταένα και διακόσια,
κ' ἡ πλάσις διαρκῶς ἀγωνιώσα.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α΄.

- Φ. — Σὺ ποῦ πάντοτε ρεμβάζεις
κ' ἔχεις πόθους μουσικούς,
ἀπὸ τόσα ποῦ διαβάζεις,
Περικλέτο μου, κ' ἀκούς
εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς κάβο;
Π. — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
τίποτα, βρε Φασουλῆ μου,
καὶ κτυπῶ τὴν κεφαλὴ μου.

Πότε μὰ διαίτησιὰ τῆς Ρωσσίας ξεπροβάλλει,
πότε τῆς Εὐρώπης ἄλλη,
πότε μία μερικὴ,
πότε κ' ἄλλη γενικὴ,
καὶ κυτῆς ἐδῶ κ' ἔκει
καλοκαιρινὸ χαλὶ.

Πότε πόλεμος μουγγρίζει,
πότε τὴν διαίτησιὰ
μὲς' σ' αὐτὰ μας ψιθυρίζει
ὁ Σαζόνωφ κ' ἡ Ρωσσία.

Όλοι ξανατέρνουν φόρα,
καὶ σὲ τοῦτα μας τὰ χάλια
ἦλκος Ἰουνίου τώρα
νερουλιάζει τὰ κεφάλια.

Πῦρ ἦλτου πυρπολεῖ
χάθε πλάσι, Φασουλῆ.
Φλόγες μέσα, φλόγες κ' ἔξω,
Ἰουνίου ζεστασιά,
κ' ἔτσι μουρχεται νὰ τρέξω
'στού Παγγαίου τὴν δροσιά.

Ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πλὸν
φλόξ ἦλτου πυρπολεῖ.

Φλέγοντ' ἔξημιμένον οἰστοροί,
φλέγεται καὶ τὸ χακί μας,
καὶ τὰ χάνουν οἱ Μινίστοροι
τῆς Εὐρώπης κι' οἱ δικοί μας.

Πῦρ ἡλίου πυρπολεῖ,
παντοῦ βλέπεις, προσφυλῆ,
μία πύρινη ματιά.

Πῦρ ἀνάβει καὶ κορώνει,
κοὶ τουφεκί καὶ κανόνι
πέρνει μόνο του φωτιῆ.

Τελναι τοῦτο τὸ κακό,
τελναι τοῦτο τὸ μαράζι...
κι' ἔνα νέο ἔξαφνικὸ
κάθε μέρα μᾶς πεοράζει.

Κάθε μέρα κι' ἔν' ἀγγοῦρι
μὲς σ' τὴ μέση ξεφυτρώνει,
καὶ κυττάξεις κάθε μούρη
νὰ γλωμάζει, νὰ ζαρώνη.

Φ.— Τῶν πολέμων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
πλὴν κι' Εἰρήνη τρολλιῆ μᾶς γελᾷ,
καὶ σαστίζουν πολλοὶ τῶν ἐν τέλει
καὶ βουρλίζονται κόσμου μωαλά.

Νέα πάλη καὶ νῦν ὑποφάσκει,
νέα πάλη μ' ἐλπίδας τροπαίων,
μὰ κι' Εἰρήνη φιλάμπελος βόσκει
σὲ συσκέψεις σοφῶν Εὐρωπαίων.

* Ἀρσὴ πάλιν τοιγύρο μας μαίνεται,
καὶ νομιζω, βρὲ σύντροφε βλάκα,
πῶς τὸν κόσμον ἀγρίως λυμάλνεται
ἢ τρανὴ τῆς Εὐρώπης μαλάκα.

Καὶ νέος πάλης τρομερᾶς,
φανατικῆς κι' αἱματηρᾶς
ἐμφάνισις ἀγρία.

Πλάσις ὀδύνης, θλίψεως,
ποῦ τῆς Ἀποκαλύψεως
βροχώνται τὰ θηρία.

Εἶδα φριττωνὸν νὰ ζητοῦν
κρέατα κωπῶν πιωμάτων,
εἶδα φλόγες νὰ πετοῦν
μὲς ἄ τὸ τὰ στόματά των.

Εἶδα φοβερόν θηρίον
διαθέσεων ἀγρίων,
μία Δράκενα φαγάνα.

Εἶδα κι' ἄλλο νὰ χορεῦθ
κι' ὄλοένα νὰ γυροῦθ
μακαρόνια πορμεζάνα.

* Ἐκρωζαν ὀρνέον σμήνη
κι' ἔβλεπα νὰ τρεμοσβύνθ
τῆς Ἀνατολῆς ἢ πούλα.

Κι' ἄκουσα, χαντακομένε,
σὲ χαλάσματα νὰ κλαίνε
κουκουβάριας, νυκτοπούλια.

Β'.

Π.— Ὅμως κι' ἐγώ, βρὲ φουκαρᾶ,
μέσα σὲ κόσμου θρηῶν
εἶδα θηρία φλογερά
μετὰ γλωσσῶν πυρίνων.

* Υἱάνας εἶδα παρδάλας ὠμότητος μεγάλης,
πάνθηρας, ρινοκέρωτας, τίγρεις, λεοπαρδάλεις,
καὶ δίχως μέλος καὶ ρυθμὸν
μὰ συναυλία βροχηθμῶν
ἐκλόνιζε τὴν κτίσιν,
Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν.

Κι' εἶδα νὰ διαβάνθ' μπρὸς μου
ἕνα σίγαμα τοῦ κόσμου,
μὴ σύμμαχος Βουλ-γάρα.

Καὶ λυσώσα παρελάει,
κι' ἔλεγαν μικροὶ μεγάλοι:
μωρή, ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Κι' ἀνεπίδα κι' ἐτραγοῦδα
μὰ βουλιμῶσ' Ἀρκοῦδα
μὲ τὸν Δάνεφ, τὸν Ἰβάνωφ, τὸν Χεσάπτσιφ τὸν μοῦφ-
καὶ τὸν Τσάρο τὸν Κοβοῦγεο. [γο,

* Ἡ μεγάλη τῆς ψυχῆ
ἤθελε διατησιᾶ
μόνο μὲ συγκατοχῆ
καὶ συνδιοκτησιᾶ.

Εἶπε φοβερό σ' τομάχι
κι' ὅλα γύρευε νὰ τάχη,
κι' ὅλα τ' ἔθελε δικά τῆς.

Κι' ἕνας πόθος ἐναγῆς
φανερᾶς διαπραγῆς
ἐβραζε σ' τὰ σωθικά τῆς.

Γιὰ ρεμοῦλα λαχταροῦσε,
σὰν Ἀρκοῦδα δὲν μποροῦσε
μὲ λιτότητα νὰ ζῆ.

Κι' ἡ μεγάλη τῆς ἡ πείνα
ἤθελε καὶ τὴν Ἀθήνα
νὰ τὴν ἔχαμε μαζί.

**Ζήτημα Ἀνατολικόν
λίαν μαθηματικόν.**

Στέφανος παρανομίας
και ποικίλης ατιμίας
τὴν Ἀρκοῦδα περιστέφει.
Κι' Ἀρκοῦδιάρηδες μεγάλοι
μέλπουν τὰ πολλὰ τῆς κάλλη
και τῆς παίζουσε τὸ ντέφι.

Γ'.

Φ. — Κι' ὁ Ναούμοφ, ὁ και φίλος
και Κομητατζήδων στύλος,
ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἐξωρίσθη παρ' ἑλίδα,
και κατέφυγ' ἔδω πέρα μες' ὅτων φώτων τὴν κοιτίδα.

Και σὲ τοῦτον, καθὼς ξέρεεις,
τὸν Ναούμοφ τὸν ἀνάρτη,
ὁ μακροθύμος Λευτέρης
ἔδωσε συχωροχάρτι.

Μὰ κι' ἐγὼ πρὸς τοῦτον εἶπα, τὸν Ναούμοφ δηλονότι:
γεγά σου, παστροκὸ τσανάκι, γεγά σου συμμαχία πρώτη.
Σὲ χρηστοὺς Κομητατζήδες μόνον θανατομοὺς προ-
[στήκει,
κι' ἂν σ' ἐξώρισαν ἀφρόνας ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη,
νὰ μάς συμμαθῆς γιὰ τοῦτο, μάλλ παρτόν, ἀγαπητέ...
εἰς τὸ μέλλον τέτοιο κάσο δὲν θὰ σοῦ συμβῆ ποτέ.

Τῶν Κομητατζήδων φάρε,
ποῦσαι ἴτροπαλὸς σὰν κόρη,
τὸ συχωροχάρτι πάρε,
και μ' ἀγάπη περισσή
τοὺς διώκτας σου συγχώρει
σὰν μακροθύμος και σύ.

Ἔμεις πάντοτε θὰ ζοῦμε και θ' ἀφίνομε τὰ κῶλα
πολύελοι, γενναῖοι, κι' ἀνεξίκακοι καθ' ὅλα.
Εἰς' ἐλευθέρους νὰ πᾶς
ἔπου θέλεις κι' ἀγαπᾶς.

Ξαναγόρισε, Ναούμοφ, μέσα' στὴ Θεσσαλονίκη,
ἴβρισε μας μεγαλοπήχως, φέρε μας τρομάρα, φρόκη.
Ὅ, τι πῆς αὐτὸ θὰ γίνη και κανεῖς δὲν θ' ἀντιφάση,
ἴκάρανε συνομοσίαις με τὸν φίλο τὸν Σανδάσκυ,
μάζεψε Κομητατζήδες ἐλευθέρους ἐλευθέρως
και συνδιασκίψεῖς κάνε φανερά και κατὰ μέρος.

Κι' ἂν κανεῖς σὲ ξαναδιώξη,
ἐν τιμῇ πολλῇ και δόξῃ
ἔλα πάλι' στὰς κλεινὰς νὰ σοῦ γίνη κάθε χάρις,
και με χίλια δρὰ παρτόν νείαν ἀφερσι νὰ πάρῃς.

Πάντα πρῶοι κι' ἀγαθοὶ δὲν θ' ἀλλάξομε τὸ φύλλο,
και θὰ πούμε και σ' αὐτόν τὸν Χεσάπτειφ τὸν φίλο:

Πάρε πίσω τὰ φουσέκια,
πάρε μπόμπαις φιλικάς
κ' ὅσα βρέθηκαν τουφεκία
σ' ἀποθήκαις μουσικάς.

Γιὰ μᾶς εἶναι περιττά...
Στρατιγῆς, συγχώρησέ μας...
πάρτα πίσω, καὶ μ' αὐτὰ
κτύπησε καὶ οὐκ ὠσέ μας.

Ἄνελετίως καμμιὰ μέρα
σὺν μακρόθυμος καὶ σὺ
τίναξέ μας ἄστυν ἀέρα,
νὰ σοῦ ποῦμε: μιλὰ μεροῖ.

Π.—Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ μὲ πᾶνει βουρλιόσα
καὶ σκέπτομαι τὸν πόλεμο καὶ τὴν διατιησία.

Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ
γιὰ πόλεμο θ' ἀκούσω,
καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ ντυθῶ
παῖδινας θ' ἀνακρούσω.

Μὲ τὸ γλυκοξημέρωμα πόλεμος, συμπολίτη,
κ' Ἐυρώπης μεσολάβησις μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.
Ἐστὸ Βελιγράδι τι φρονοῦν καὶ τι ἰστὸ Μαυροβούνιο;
ἔτσι θὰ τὸν περάσωμε, παιδιὰ, καὶ τὸν Ἰουνιον;
Πόλεμος, ἀποστράτευσις, εἰρήν' ἡμῖν καὶ πᾶσι...
κ' αὐτὸς ὁ μῆνας φαίνεται πῶς ἔτσι θὰ περάσῃ.

Ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἔφυγε κ' ὁ Πάσις ἰστὴ Ρωσσία,
πέφτω, μοῦ λὲν δὲν γίνεται καμμιὰ διατιησία,
Ξυπνῶ, καὶ μοῦπαν ἔφυγε κ' ὁ Δάνερ γιὰ τὸν Τσάρο,
πέφτω, μοῦ λὲν γρήγορα τὸ Μάνλιερ νὰ πάρω,
Ξυπνῶ, μοῦ λὲν πῶς κανεὶς ταξεῖδι δὲν θὰ κἀνῃ,
καὶ τότε μοῦρχετ' ἔμετὸς καὶ τρέχω γιὰ Λεκάνη.

Μιλῶ, τὴν γλώσσα δέσε,
οκασμὸς, μασκαριὰ ἴκο...
Ξυπνῶ, φωνάζουν πέσε,
πέφτω, φωνάζουν σήκω.

Φ.—Πλὴν ἐγὼ σὰς λέγω πάλιν: συγχωρεῖτε τοὺς
[Βουλγάρους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους, τοῦ πολιτισμοῦ τοὺς
Συγχωρεῖτε τοὺς ὠραίους [φάρους,
καὶ λεπτοὺς Ἀρκουδιάρους.

Συγχωρεῖτε τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπου μοιᾶζουνε ἰστὸς τρόπος
μὲ πιθήκους Χιμπατζῆδες.

Συγχωρεῖτε τὸν Σανδάσκυ
κ' ὅποιον τὰ καλὰ διδάσκει
ὁ χρηστοὺς Κομητατζῆδες.

Τοὺς Βουλγάρους συγχωρεῖτε
κ' ἀδελφούς νὰ τοὺς θαροῦντε.
Τι σὰς λέει κ' ὁ Σαβῶφ, ὁ Σεφκὲτ τῆς Βουλγαριᾶς,
καύχημα παλληκαριᾶς;

Εἶθε τὸ καλπάκι τούτου,
ποῦ πολέμου μὲ τὸν νοῦ του
κάθε τόσο μᾶς κηρύττει.

Ἐρηγορα κ' αὐτὸ νὰ πέση
ἐκεῖ ποῦπεσε τὸ φέσι
τοῦ Σεφκὲτ τοῦ μακαρίτη.

Ἐν τούτοις ἰστὴν διαπασῶν βοῶ πρὸς τὴν ὑψηλίον:
ἀνεῖτε ἰστὸν αἰῶνα
ἐκείνον τὸν Βασίλειον,
τὸν πάλαι Μακεδόνα,
ποῦ λένε πῶς ἐτύφλωσε συντάγματα Βουλγάρων
καὶ τοὺς ἀπέστειλε τυφλοὺς ἰστὸν Σαμουηλ τὸν Τσά-
[ρον.

Κι εἶδα καὶ τὸν Ἀμέλιο ἰστὴν Ρώμην νὰ γυρῆξῃ
καὶ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν πολλὰ νὰ μερμηρῆξῃ,
καὶ τοῦκταν ὑποδοχαῖς καὶ φέσταις οἱ φρατέλοι,
κ' αὐτὸς τῆς Ρόδου, Περικλῆ, τοὺς ἀθλοὺς ἀπαγγέλλει,
καὶ πῶς ἐμεγαλοῦργησε καὶ πῶς ἐκυριάρχει [λεῖ,
καὶ πῶς ἰστὸ τέλος τᾶβαλε καὶ μὲ τὸν Πατριάρχη.

Τζενεράλε δοξασμένε,
κόμω στάτε... μπένε μπένε.
Σὺ τοὺς τίναξες τὴν κάπα,
τέτοιος ἄλλος δὲν ὑπάρχει...
γιὰ σοῦ, Τζενεράλε Πάπα,
Τζενεράλε Πατριάρχη.

Ἐπαῖξες ποικίλους ὀβλοὺς, ποῦ θὰ τοὺς θυμοῦνται
μπράβο σου κ' εὐὰν ἐδοί, [χορόνια...
καὶ σοῦ πρέπουν γι' ἄμοιβή
πέντε πᾶτα μακαρόνια.

**Γιὰ τὴν θαντὴ
τοῦ Σπανδωνῆ.**

Κι ὁ μαχητὴς ἐκείνος ἀξέζει δάφνης κλῶνο,
ποῦ μὲς ἰστὴν βιοπάλη καὶ μὲς ἰστὸν βογογητό
σὺν νὰ μὴν εἶχε πάθος, σὺν νὰ μὴν εἶχε πόνο,
ἔζησε μὲ τὸ γέλοιο καὶ πῆθανε μ' αὐτό.